

FART PÅ GENNEM SMÅTINGS BJERG TINDER

AF JESPER ELVING

En af de ting, som Knud Steffen Nielsen er god til, er at antage en viden for derefter at slippe det hele i en lynhurtig smidigt mumlende ordafsnævning. Det virker som en naturlig bevægelse. Der er en undersøgelse af det hele i gang. Noget der kan opleves som en proces. Hvordan forholder jeg mig til det, at jeg ingenting ved om noget som helst? Hvordan leve med det som det konstante udgangspunkt?

Jeg oplever et stort rum, når jeg læser disse digte. Et rum, som der ikke kan tales fra. Der kan kun mimes en eller anden viden i dagsform. Gennem tingene. Denne verden af former og betydning, Hvis relevans for længst synes smuldret. Der leves igennem det. Det virker som den eneste mulighed. Der søges nærvær gennem opmærksomhed. Nærvær på trods af, at identifikation med tingene er det, som processen fører bort fra. Flygtighed synes at være central her. Poesiens opgave er vel på sin vis at infiltrere en død verden og trække proppen ud. Få det til at gå stærkt. Der skal fart på. Hvert digt speeder processen op. Flygtigheden, som er det eneste der opleves, synliggøres på den måde.

Der søges, men formålet er ikke at sammensætte et liv. Der kan ikke gribes ud efter værdier. F.eks. står der et sted: "Mulighederne tager til, men jeg mangler/ lige den sidste afklaring. Det religiøse/ vil jeg ikke lige ind i. Foreløbig kan uordenen ikke sige/ noget om, hvad der kan klare varmegraderne, og hvad ikke,/ men det skal nok fryse til, så man alligevel ikke kan/ svejse" Og drop metaforbrillerne. Der er tanker om det ene og om det andet. Læs det, der står. Der er tale om en slags stream of con-

sciousness, der til dels minder om den, Peter Nielsen arbejder i. Jeg skal ikke ind og vide ting. Der er ikke noget at vide på den måde. Og stadig er der en bevægelse ind i tingene med alvorlig mine, som så slippes ved et blink med øjet, for pludselig står regnmåleren inde i stuen, og den skal jo ud i haven. Mulighederne er ikke som sådan muligheder. De er objekter. Netop her ligger lige gyldigheden lige for, men der er et kald eller en drift, som gør at der skal leves opmærksomt igennem det. Der går helt ind. Der er tilstedeværelse, men så slippes det også igen. Det skal have lov at slippe og strømme. Præcis som når jeg læser Peter Nielsen, kan jeg her være fuldstændigt opslugt læsende og tænke "her står det!" for sekundet efter at have glemt alt om, hvad det var. På den måde kan poesien her siges at skabe adgang til en oplevelse af flygtigheden. En klarhed gennem selve læsesituationen.

Knud Steffen Nielsen arbejder smidigt med (og netop igennem og som) ordene: "og nu går du hen og lægger dig (du overvejer ligger),/ hvilket forstyrrer lige netop så/ længe, at du ikke når at få sagt det hele færdigt til den/ diktafon, der ligger på bordet." Hvor er vi henne her?! Digtet ikke blot beskriver. Det åbner rummet til fuld størrelse med ordenes stræk gennem sig selv.

Tempoet er som sagt vigtigt, og når Knud Steffen Nielsen får fart på ender det ofte med at jeg griner højlydt: "Vælger jeg kårde, vælger du drypild. Vælger du/ kineserindens blik, vælger jeg buk af klippet./ Vælger jeg krabbe, siger du ræv. Siger jeg sten, siger du/ bjergtinde. Jeg siger: Jeg siger altid, altid 3./ 3 mere end dig. Du griner: Ok, så siger jeg/ allerede på forhånd og altid 4 mere end dig./ Jeg siger: Jeg vidste, jeg ville tabe, men faktisk giver det/ mig 7. Nej, det betyder allerede 11, for jeg har/ jo 4 i forspring." Få dog for alle småting i verden fat i dette forhalingspapir og prøv selv.